

JILL EILEEN SMITH

A close-up profile of a man's face, looking towards the right. He has dark hair and a light beard. The background is a warm, golden sunset over a desert landscape. In the distance, the Great Pyramids of Giza are visible under the bright sun. The overall mood is romantic and historical.

PRINC
A
MÁRNOTRATNÍK

Princ
a
Márnotratník

Princ
a
Márnotratník

JILL EILEEN SMITH

Copyright 2022 by Jill Eileen Smith

Originally published in English under the title *The Prince and the prodigal* by Revell, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A. All rights reserved.

Vydané s povolením Revell, divízie Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, U. S. A. Všetky práva vyhradené.

Jill Eileen Smith © 2022

Princ a márnotratiník

Vydavateľ: Christian Project Support, s. r. o., © 2023

www.ver.sk, objednavky@ver.sk

Obálka podľa anglického originálu.

Preklad: Eva Simo Pelzlová

Jazyková korektúra: Veronika Liptáková

Editorické práce: Mária Štefáková

Grafická úprava: www.christianstudio.sk

Použité citáty z Biblie: Sväté písmo Starého i Nového zákona, SSV, Trnava, 2014, in: www.biblia.sk.

Tlač: Alfa print, s. r. o.

ISBN papierovej knihy: 978-80-8231-111-5

ISBN pdf knihy: 978-80-8231-112-2

ISBN epub knihy: 978-80-8231-113-9

ISBN mobi knihy: 978-80-8231-114-6

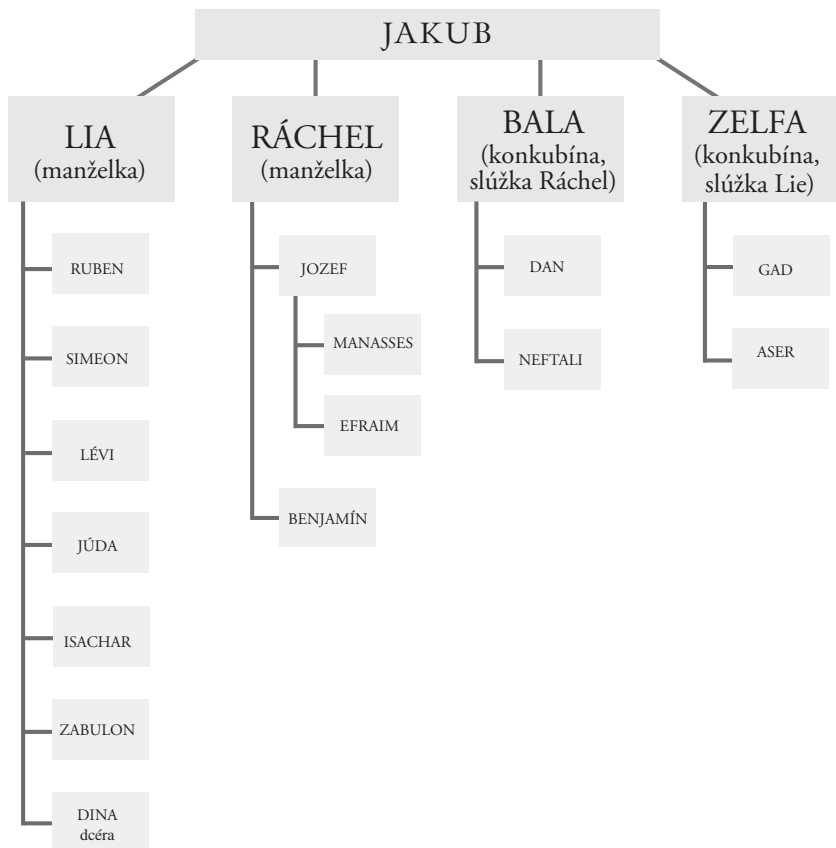
Všetkým, ktorí túžia po zmierení, obnove a vykúpení.

Pamätajte, že Boh, ktorý vás miluje, to chce tiež.

Odpustiť niekomu si vyžaduje mať len ochotné srdce
a povedať jednu modlitbu.

Nech vám tento príbeh dodá nádej v Boha,
ktorý dokáže zachrániť každú situáciu,
dokonca aj tú najnemožnejšiu.

IZRAELSKÉ KMENE

ÚVOD

MAMRE 1842 PRED N. L.

Jakub sa zastavil na kopci neďaleko Mamre pri Hebrone. Hľadel na známe kopce a polia, kde strávil rané roky svojho života. Spomienky sa mu vrátili a spolu s nimi ho naplnila bolesť kvôli matke, ktorá už dávno odišla do Šeolu. Prečo bol nútený zostať tak ďaleko od domova už takmer tridsať rokov? Privrel oči pred žiarou zapadajúceho slnka. Spomínal na matkinu nehu, jej reč, jej úsmev. Keby len dokázal vrátiť čas. Nikdy nemal dovoliť svojmu strýkovi Labanovi, aby ho zdržal tak dlho. Mal tu byť pre ňu.

Stislo mu srdce, spomienky v ňom vyvolali úzkosť. Privíta ho otec teraz, po toľkých rokoch? Jeho otec Izák strávil dlhé roky sám, bez manželky a synov, len so svojimi sluhami, ktorí sa starali o jeho stáda, polia a o jeho potreby. Jakub tu mal byť pre oboch. Mal si naplánovať návrat domov, hneď ako sa oženil s Ráchel. Ale Laban ho klamal znova a znova. Vtedy cítil ľútosť, ktorá sa neskôr zmenila na hnev, ale napokon svoj osud prijal. Nakoniec urobil to, čo musel urobiť. Nemalo zmysel trápiť sa nad minulosťou, pretože sa nedala zmeniť.

Opieral sa o svoju palicu a pomaly sa približoval k tábore, ktorý sa pred ním rozprestieral doďaleka, čo bolo svedectvom o bohatstve jeho otca.

„Otec, si v poriadku?“

Jakub sa otočil a usmial sa, keď začul Jozefov hlas. Jozef bol prvorođený syn jeho ženy Ráchel, mal sedemnásť rokov. Ako často ďakoval Bohu za Ráchelinho najstaršieho syna. Každý deň mnohokrát. Rovnako často spomínal na svoju matku Rebeku, pretože Jozef mu ju veľmi pripomínal. Veľmi sa na ňu podobal svojím vzhľadom aj duchom. Bol iný ako jeho bratia. Tento syn bol lepší a múdrejší.

Jakub pohladil Jozefa po ruke, ktorú mu Jozef položil na rameno. „Som v poriadku, syn môj. Uplynulo veľa času, odkedy som nevidel svojho otca. Neuvidí nás, ako prichádzame, ale bude nás počuť. A spozná môj hlas.“ Aspoň pevne dúfal, že to tak bude. „Môj otec sa s vami rád stretne. Poďte. Neodkladajte to, aby sme neprišli po západe slnka a aby si sluhovia nemysleli, že sme cudzinci, ktorí im prišli ublížiť.“

Jozef sa obzrel za seba a Jakub urobil to isté. Ich karavána s Jakubovými synmi, ich ženami, deťmi a zvieratami bude potrebovať viac miesta, ako mal teraz Izák. Jakub urobí najlepšie, ak Izáka začlení do ich domácnosti, aby mu opäť poskytol rodinu.

Napriek obavám zrýchlil tempo a pohol sa ku stanom z kože srsti. Zbadal najväčší z nich, ktorý stál uprostred, presne na tom istom mieste ako pred rokmi, keď odchádzal do Aram Naharaim, do Nachorovho mesta. Boh mu sľúbil, že bude s ním, keď odchádzal, a teraz ho opäť priviedol domov. Aké výstižné.

Tá myšlienka ho potešila viac, než očakával. Rovnako ho stále naplňalo úžasom, že konečne napravil vzťah so svojím bratom. Boh naozaj dokáže robiť nemožné veci.

Ešte raz sa pozrel na Jozefa a opäť žasol nad tým, že ho Ráchel porodila po toľkých rokoch márnej túžby. Ale prečo si ju Boh vzal pri Benjamínovom narodení? A prečo Jozefovi bratia tak často s nevôľou pozerali na jeho obľúbeného syna?

Jakub tieto myšlienky odohnal bokom. „Poď,“ ozval sa znova. „Tam je stan môjho otca. Je čas, aby si sa stretol so svojím starým otcom.“

Jozef poslušne nasledoval Jakuba. Jakub viac neprehovoril, až kým neprišli k stanu, na ktorom boli zdvihnuté bočné plachty. Izák sedel pri vchode do stanu na vankúšoch, vedľa neho stála mladá slúžka.

„Otec.“ Jakub ledva dokázal vysloviť to slovo, zrazu ho premohlo dojatie. Pre svoju boľavú nohu si kľakol len s ťažkosťami, prisunul sa bližšie k Izákovi a opatrne sa dotkol jeho kolena. „To som ja, Jakub.“

Izák otočil hlavu k Jakobovi, bol slepý. „Si to naozaj ty, Jakub, môj syn?“

„Áno, otec. Som to naozaj ja. Prišiel som so ženami, deťmi a stádami, ktoré mi dal Pán, tvoj Boh. Prišiel som, aby ťa všetci spoznali, otec.“ Odmlčal sa, prehltol a pocítil, ako mu otec silne stisol ruku. „Prišiel som domov,“ zašepkal a tentoraz nezadržal slzy.

Naklonil sa bližšie a potom sa s otcom objali tak silno, akoby sa už nikdy nechceli rozlúčiť. Izák slzami zmáčal Jakobovo rúcho a spoločne plakali nad všetkým, pre čo sa ich životy museli rozdeliť. Plakali pre stratu, ktorú utrpeli. A tiež od radosti z návratu domov.

1

1841 PRED N. L.

Jozef kráčal starou cestou z polí pri Hebrone do stanu svojho otca, ktorý mal pod dubmi Mamreho. V pravej ruke držal pastierku palicu. Vyzeral utrápene napriek tomu, že zapadajúce slnko rozžiarilo oblohu nádhernými farbami a chladný vánok pohojdával koruny stromov nad ním. Nebol si istý, či chce splniť úlohu, ktorú mu otec zveril. Jeho bratia by to určite neschvaľovali.

Zacítil vôňu pečeného jahňaťa a o chvíľu neskôr začul detský plač. Ponáhľal sa. Jeho sestra Dina práve vyšla z otcovho stanu a niesla jeho brata Benjamína.

„Už si späť,“ prihovorila sa mu Dina a usmiala sa, zatiaľ čo sa Jozefov brat vrtel v jej náručí. Blížili sa chlapcove prvé narodeniny. Nemal rád, keď ho držal v náručí niekto iný okrem Jozefa, hoci Dinu toleroval viac ako iné ženy v rodine.

„Áno,“ prisvedčil Jozef, položil palicu a vystrel ruky k Benjamínovi, ktorý sa teraz veľmi snažil vrhnúť sa do jeho náručia. „Tu si, môj malý braček!“ Jozef ho zodvihol vysoko nad hlavu a držal ho tak, až kým Benjamín nevýskal od radosti. Takto sa chvíľu zabávali. Nakoniec Jozef položil Benjamína na zem, chytil ho za ruku a pomohol mu kráčať k otcovmu stanu.

„Ako sa ti darilo?“ spýtala sa Dina, skôr ako stihol odísť. „Viem, že to v poslednom čase nemáš ľahké. Zdá sa mi, že naši nevlastní bratia – a vlastne aj moji bratia – ťa považujú skôr za príťaž ako za dospelého muža, hoci už si dospelý.“

Jozef jej venoval uznanlivý pohľad. Stíšil hlas a naklonil sa bližšie k nej, pričom sa snažil zabrániť Benjamínovi, aby ho odtiahol ďalej. „Som rád, že mi niekto rozumie. Obávam sa, že otec bude naďalej chcieť, aby som mu podával správy o tom, ako sa správajú moji bratia. No nevedomuje si, že to vôbec neprispieva k zlepšeniu vzťahov medzi nami. Už teraz ma až príliš uprednostňuje, pretože som Ráchelin syn.“

„Otec ťa má rád, Jozef. Ak sa niečo týka teba, nevidí veci celkom jasne a nevedomuje si, že ťa tým často stavia do ťažkých situácií.“ Dotkla sa jeho ramena. „Možno by som sa s ním o tom mohla niekedy porozprávať.“

Jozef odmietavo pokrútil hlavou. „Nie. Netráp sa s tým. Ak budem mať príliš veľké problémy, porozprávam sa s otcom sám.“

Dina spýtavo zdvihla obočie. „Niekedy viac počúva mňa ako hocikoho z vás. Pamätaj na to, ak budeš potrebovať moju pomoc.“ Venovala mu úsmev, otočila sa a odišla do stanu svojej matky.

Jozef sa usmieval, keď viedol Benjamína, aby pozdravili otca. Jakub práve sedel medzi vankúšmi vo svojom veľkom stane z kozích koží. Boky stanu boli zdvihnuté, aby dnu mohol fúkať vánok. Jakub sa usmial, keď ich videl prichádzať.

„Zdravím ťa, otec. Dobre si si oddýchol?“ Jakub mal už viac ako sto rokov, a preto v horúčavách odpočíval. Už nemal silu na to, aby pásol stáda tak ako kedysi. Zdalo sa, že po Ráchelinej smrti zostarol, aj napriek radosti z Benjamína.

„Oddýchol som si, syn môj.“ Žilnatou rukou naznačil Jozefovi, aby prišiel bližšie a sadol si vedľa neho. Jozef urobil, ako ho požiadal. „Povedz mi, ako bolo dnes na poliach? Synovia mojich konkubín sa vrátili s tebou?“

Jozef sa pozrel na Benjamína. Chlapec zodvihol drevenú palicu a snažil sa ju vložiť do úst. Jozef mu palicu vzal a ponúkol mu

malú drevenú hračku, s ktorou sa niekedy hrával on sám. Ešte raz sa pozrel na otca. „Práve teraz vedú stáda na zelenšie pastviny a prenocujú v jaskyni. Zatiaľ sa nechcú vrátiť do tábora.“

Jakub sa narovnal a zamračil sa. „Mali dôvod na to, aby sa dnes večer vydali na cestu preč z tábora? Prečo neodložili hľadanie zelenších pastvín na zajtra? Ovce počas dňa nenašli dostatok potravy?“

„Ovce mali dostatok zelenej pastviny, na ktorej sa dnes mohli napásť a oddýchnuť si. Povedal som im, že by sme mali dnes večer priviesť ovce do ohrád a až zajtra vyraziť na iné miesto, ale nepočúvali ma.“ Jozef nemal radosť z toho, že musel otcovi povedať takúto správu. A to mu nepovedal o veciach, ktoré jeho nevlastní bratia plánujú robiť túto noc.

„Ak ťa nebudú chcieť počúvať, pošli ich za mnou. Postarám sa o to, aby ťa počúvali, syn môj.“ Z jeho hlasu bolo cítiť hnev, ale to sa rýchlo zmenilo, keď naňho Jozef uprel svoj pohľad. „Syn môj.“ Natiahol ruku a dotkol sa Jozefovej ruky. „Vždy urobíš, o čo ťa požiadam. Nikdy sa o teba nemusím báť. Si pre mňa veľkým darom od Boha v mojej starobe.“

Jozef pohladil otca po ruke a prikývol. „Ďakujem ti, otec. Túžim ťa potešiť, pretože viem, že to teší aj nášho Boha.“ Jozef od malička, ešte keď sedával matke na kolenách, vedel, že sa Boh o nich stará. Vedel, že to Boh ho dal jeho rodičom po mnohých rokoch matkinej neplodnosti. Vedel, že je to Boh, ktorému má slúžiť a poslúchať ho, pretože on stvoril všetko.

„Si dobrý syn,“ pochválil ho Jakub a pokúsil sa vstať. Jozef vyskočil, pomohol otcovi a ponúkol mu svoju palicu, aby sa podoprel. „Niečo tu dobre vonia. Pečené jahňa? Poďme za starým otcom, nech nás ženy obslúžia.“

Kráčali k východu zo stanu, Benjamín sa neisto batolil pred nimi. „Nevieš, či sa k nám pridajú Liini synovia?“ zisťoval otec.

„Ešte som ich nevidel. Možno pošlú sluhu, ktorý nám to oznámi.“

Liini synovia sa málokedy pripojili k rodine pri jedle, hoci nemali veľa príležitostí tráviť čas s Izákom. Často odvádzali stáda

príliš ďaleko na to, aby sa stihli do večera vrátiť do tábora. Jozef predpokladal, že Zelfini a Balini synovia dnes urobili len to, čo videli robiť ostatných Jozefových bratov. Aj keď sa často medzi sebou hádali, zdalo sa, že si spolu rozumejú oveľa lepšie ako s Jozefom.

Jakub viedol Jozefa a Benjamína doprostred tábora, kde boli okolo ohňa položené kamene. „Keď sme žili v Sicheme, vždy sa vracali domov. Ani tu by nemali chodiť tak ďaleko. Ako si môžeme byť istí, že sa k nám budú Kanaánčania správať vždy priateľsky?“

Jozef si sadol vedľa svojho otca a posadil si Benjamína na kolenná. „Myslím, že sa nemusíš báť o Liiných synov, otec. Sú to už dospelí muži a kanaánski muži nás zatiaľ nikdy neznepokojovali.“

„Sú mladí a hlúpi,“ zašomral nahnevane Jakub a zamračil sa, akoby si práve na niečo spomenul. Jozef vedel, na čo Jakub myslí, ale bol by najradšej, keby na to mohli všetci zabudnúť.

O chvíľu neskôr sa objavil Izák so sluhami, ktorí mu pomohli prejsť k hlavnému ohňu a usadili ho na širokú skalú. Jeden zo sluhov si sadol vedľa, aby mu pomohol s jedlom.

„Zdravím ťa, starý otec,“ privítal ho Jozef. Vstal spolu s Benjamínom a pristúpil k Izákovi, aby ho pobožkal na líce.

„Ach, môj syn Jozef. Poznám tvoj hlas. Voniaš tak, akoby si bol nejaký čas medzi ovcami.“ Jozef sa ticho uškrnul. „Viem. Cez deň som bol medzi stádami, ale teraz som tu.“

„A máš sa dobre?“ Izákov hlas znel tenko a trochu chrapľavo. „Mám sa dobre, starý otec. A som veľmi hladný!“

Izák sa zasmial. „Tak potom ťa nebudem zdržiavať od jedla.“

Jozef si sadol späť na skalú vedľa svojho otca a Benjamína odovzdal Dine. Chvíľu počúval, ako sa jeho otec a starý otec zhovávajú. Potom zo stanu vystúpila Lia a priniesla jedlo Izákovi. Bala a Zelfa išli za ňou a obslúžili Jakuba, Jozefa a Dinu, ktorá krmila Benjamína zo svojho taniera.

Jozef sa na svojho otca usmial, potom zabalil kus jahňacieho mäsa do chleba a zahryzol sa doň. Bol vďačný za ticho. Jeho bratia

mu nechýbali. Jediný, ktorého túžil vidieť každý deň, bol Benjamín. Hoci odišli od starého otca Labana a znášali smrť jeho matky, návrat do Mamre nepriniesol pokoj, ktorý jeho otec očakával. A v ktorý Jozef dúfal. Jedinú radosť mu prinášalo to, že sa tu môže od Jakuba a Izáka dozvedieť viac o Bohu svojich otcov. Obaja muži mu rozprávali príbehy o Abrahámových stretnutiach s Bohom a opakovali históriu ich ľudu. Nezatajili mu ani podvod jeho otca a ohromnú Božiu milosť, ktorú potom Jakubovi preukázal.

Jozef v týchto príbehoch nachádzal útechu. V noci, keď nevedel zaspáť, ležal na svojej rohoži a hľadel na plachtu stanu nad sebou, cítil veľký pokoj, lebo vedel, že sa Boh stará aj o neho. A veril, že jedného dňa sa zlepšia aj vzťahy medzi ním a jeho bratmi.

Keď Jozef prichádzal k ohradám, v ktorých jeho otec držal svoje stáda, sprevádzalo ho bľačanie oviec. Ruben a Júda volali ovce z dvoch ohrád, aby ich nasledovali. Ostatní štyria synovia Lie kráčali zozadu a dávali pozor, aby žiadna ovca nezablúdila. Muži viedli ovce s mláďatami na svieže zelené pastviny hneď za vyvýšeninou.

Dan, Gad, Neftali a Aser vzali kozy a zamierili opačným smerom bez toho, aby sa čo i len pozreli na Jozefa. Jozef kráčal za nimi, opieral sa o palicu, a znova si želal, nech ho otec už viac nežiada, aby mu podával správy o tom, ako sa správajú synovia jeho konkubín. Mali podozrenie, že sa jeho úloha zmenila?

Pozrel na bezoblačné nebo, na miesto, kde prebýva Boh, a bol vďačný za jemný vánok, ktorý vyvažoval horúčavu slnečného dňa. Turban ho chránil pred slnkom, keď hľadel pred seba na nevlastných bratov, ktorí sa veľmi ponáhľali, aby udržali medzi sebou a ním bezpečnú vzdialenosť. Takýmto tempom zničia kozy. Mláďatá nedokážu kráčať tak rýchlo. Všimol si, ako Aser udrel jedného capa, lebo zaostával.

V Jozefovi vzplanul hnev a zrýchlil krok. Ponáhľal sa k Aserovi. „Prečo si ho udrel?“

Aser mávol na Jozefa rukou, akoby jeho slová nič neznamenalí. „Robíš si zbytočné starosti. Zrejme si nestrávil dosť času s týmito hašterivými zvieratami, lebo inak by si vedel, že potrebujú pevnú ruku. Jednoducho na to zabudni.“

„Nášmu otcovi by sa nepáčilo, že týraš kozy.“ Jozef sa narovnal, ale Aser bol od neho vyšší, týčil sa nad ním a smial sa jeho obavám, akoby bol Jozef iba dieťa, ktoré treba rozmaznávať.

„Ledva som sa ho dotkol. To zviera potrebuje držať krok.“ Aser odišiel a stále sa smial, akoby ich výmena názorov bola len žartovná roztržka a nič viac.

Jozef chvíľu stál na mieste a hodnotil situáciu. Otec ho poveril, aby dohliadal na týchto synov pri práci, pretože im úplne nedôveroval. Oni však nepoznali jeho úlohu a postavenie, ktoré mu otec zveril. Jozef by o nich veľmi nerád rozprával otcovi zlé veci. Keby sa radšej správali tak, ako mali, aby nebolo čo rozprávať!

Opäť sa vydal za svojimi nevlastnými bratmi. Bol odhodlaný sledovať ich aj kozy, či už sa s nimi bude zhovárať, alebo nie. Na bokoch mal priviazané vaky a prak omotaný okolo zápästia.

Keď prišli na veľké pole, Dan a Neftali išli jedným smerom, Gad a Aser sa pobrali druhým. Jozef vedel, že nikto z nich neuvíta jeho prítomnosť. Preto deň strávil tak, že prechádzal od jedného stáda k druhému.

Nakoniec sa zastavil na mieste, kde sa usadilo Danovo stádo, a oprel sa o veľký dub. Z jedného vaku vytiahol za hrsť mandlí a pomaly prežúval, pričom sa pozeral z jedného konca poľa na druhý. Dan a Neftali neboli spolu. Na pozadí vychádzajúceho slnka videl len Dana.

Jozef sa postavil a snažil sa nájsť Neftaliho, ale ten zmizol z dohľadu. Zmätený prešiel po celej dĺžke pastvín, kde sa pásli kozy. Kráčal k miestu, kam odišli Aser a Gad, ale po Aserovi tiež nebolo ani stopy.

Prechádzal pohľadom z Dana na Gada a rozmýšľal, či má zostať s nimi alebo má ďalej hľadať Asera a Neftaliho. Nemohli odísť

ďaleko. Alebo mali celý čas v pláne ísť do mesta či na nejaké iné miesto?

Pozrel na Gada, ktorý stále sedel pod stromom a len občas sa pozeral na zvieratá. Frustrovaný sa pozrel späť smerom k Danovi, ale ten tam už nebol. Jozef zišiel k pastvinám, ale po Danovi ne našiel ani stopu. Kozy sa od neho vzdáľovali. Kam išli?

Jeho podráždenie narastalo pri pomyslení, že sa mu bratia zámerne snažia vyhnúť alebo na neho vyrukovať s nejakými zlomyseľnými trikmi. Prečo to robia? Čo by tak mohli robiť, že to pred ním chceli držať v tajnosti?

Palicu zaboril do zeme a ponáhľal sa dolu miernym kopcom, pričom si rukou tienil oči, aby sa mohol rozhliadnuť na všetky strany. Vedel Dan, kde je Aser, a pripojil sa k nemu? Ak nepôjdu tempom zvierat, oslabia stádo a zabijú mladé. Vedeli to. Vedel to každý pastier.

Jozef dlho bežal. Kozy nakoniec našiel pri rade jaskýň. Bol tam aj Neftali, ale tentoraz chýbal Dan. Jozef zavrel oči a snažil sa zostať pokojný. Zahrávali sa s ním, snažili sa ho rozčúliť. Očividne ho nechceli mať medzi sebou tak ako kedysi. Ale prečo? Nezáležalo im na tom, čo im otec povie, keď sa o tomto všetkom dozvie?

Jozef si zrazu želal byť hocikde inde, len nie tu. Nechcel sa starať o stáda s týmito bratmi, s nikým zo svojich bratov. Odmietali sa k nemu správať ako k rovnocennému, a hoci ho v mladosti tolerovali, každým ďalším rokom sa k nemu správali čoraz horšie.

Kráčal k jaskyniam a hľadal miesto, kam by mohol uniknúť, keď začul, ako sa zvnútra ozýva smiech. Ženský smiech. Zastal a počúval. Výrazné hlasy jeho bratov prerušovali smiech. Bolo mu jasné, že ležali so ženami.

Znechutený Jozef sa vrátil ku kozám a pristúpil k Neftalimu. „Takto sa staráte o otcove stáda a ovce? Tým, že sa stretávate so ženami a nedbáte o zvieratá?“

Neftali pokrčil ramenami. „Čo s tým urobíš? Pobežíš k otcovi a budeš mu rozprávať svoje rozprávky? Poprieme všetko, čo mu povieš, tak sa zbytočne netráp.“

Neftali naňho mávol rukou tak, ako to pred tým urobil Aser. Akoby bol len otravný komár. Jozef sa mu zahľadil do očí, potom sa otočil a odišiel. Nechcel sklamať svojho otca, ale sledovanie bratov bolo stratou času. Určite by mohol pomôcť s inými, užitočnejšími vecami. Očividne ho tu nikto nechcel.

Samozrejme, v žiadnom prípade nebude zakrývať konanie svojich bratov pred otcom. No bolo mu jasné, že ho potom budú chcieť medzi sebou ešte menej ako doteraz. Ale čo iné mohol urobiť?

„Spávali ste so ženami v jaskyniach, zatiaľ čo ste mali strážiť moje stáda?“ Jakubovi sa rozšírili nozdry a jeho hlas sa v stane rozliehal tak, že ho musel počuť celý tábor, tým si bol Jozef istý.

Neftali a Aser stáli pred svojím otcom s hlavami sklonenými v náležitej úcte. Ani sa neodvážili pozrieť Jozefovým smerom.

„Boli sme pri kozách,“ povedal Aser a jeho tón bol mierne sarkastický.

„To som práve povedal,“ zavrčal Jakub. „Mali ste byť pri kozách. Ale teraz vidím, že ste im nevenovali žiadnu pozornosť! Skrývali ste sa v jaskyni, spali s cudzími ženami a nevšimli si moje zvieratá. Mohol ich napadnúť lev alebo sa mohli zatúlať do lesa a zamotať sa do ostružiny. Niet divu, že majú kožu pokrytú škrabancami. Keby ste sa o ne celý čas starali, moje stáda by boli bezchybné, všetky by sa dali priniesť ako obeta Pánovi, nášmu Bohu. Ale vy! Robíte všetko, čo sa dá, aby ste ma zničili!“

Jozef si dával pozor, aby sa pri otcových prudkých slovách nestrhol. V takýchto chvíľach sa viac obával o otcovo zdravie ako o zvieratá. Otcovi na krku navreli žily a tvár mu sčervenela od zúrivosti.

Neftali a Aser ustúpili o krok dozadu, očividne šokovaní otcovým krutým hnevom. Prácu pastierov brali na ľahkú váhu. Nedbali na to, že Jakub bol od týchto zvierat závislý nielen pre ich mlieko, vlnu a mäso, ale aj preto, že zvieratá slúžili na výmenu za

veci, ktoré sami nevedeli vyrobiť alebo vypestovať. Vlna z Jakubových oviec a tiež kozia srst' by sa mohli predávať za vysokú cenu, keby jeho synovia netýrali jeho stáda.

„Je nám to ľúto, otec,“ povedal Neftali, pričom ignoroval Ase-rov mrzutý výraz.

„Ospravedlnenie nestačí. Odteraz budete počúvať Jozefa. Počas noci sa už viac nebudete zdržiavať so stádom vonku. Každý deň budem očakávať vyúčtovanie a sám budem kontrolovať zvieratá, ktoré vrátite do mojich ohrád. Nedovolím, aby ste sa mi takto vysmievali!“ Jakub si prekřížil ruky a oprel sa o vankúše. Pohľadom prechádzal z jedného syna na druhého. „Rozumiete mi?“

„Áno, otec,“ zvolali jednohlasne. S úctou čakali, kým ich Jakub prepustí, a to sa aj rýchlo stalo. „Dbajte na to, aby ste ma od dnešného dňa poslúchali.“

Nič viac nepovedali, len prikývli. Jakub mávol rukou, aby odišli, a oni sa ponáhľali von zo stanu. Jozef sa zdržal. Nebol si istý, či ich má nasledovať, aby si vypočul, čo budú hovoriť, alebo či má zostať a zistiť, či bude jeho otec v poriadku.

„Jozef, syn môj,“ oslovil ho Jakub a naznačil mu, aby prišiel bližšie.

„Áno, otec.“ Klakol si pri Jakubovom boku.

„Urobil si správnu vec, že si mi o týchto veciach povedal. Tvojich bratov by som mal potrestať, ale neviem, ako to urobiť. Nemôžem ich niekde zamknúť a tiež potrebujem, aby urobili to, čo majú robiť.“ Jakub pohladil Jozefa po ruke.

„To je v poriadku, otec. Som rád, že mi tvoj Boh dovolil, aby som zistil tento problém skôr, ako sa ublíži ďalším zvieratám. Mám ísť teraz za nimi?“

Jakub prikývol a zrazu posmutnel, akoby ho zarmútil Jozefov odchod. „Áno, choď, syn môj. Ale príď ku mne, hneď ako sa vrátite. Dúfajme, že dnešný večer bude lepší ako včerajší.“

„Áno, dúfajme, že áno.“ Jozef pobožkal otca na líce a vyšiel zo stanu.

2

O MESIAC NESKÔR

Jozef vstal skôr ako zvyčajne, ešte skôr ako slnko vyšlo spoza vrchov. Posadil sa, počkal, kým sa jeho zrak prispôsobí tme, a potom pozrel na miesto, kde ešte stále spal Benjamín. Zvyčajne čakal, kým sa prebudí a kým pre neho príde Dina, ale dnes nedokázal pokojne ležať. Obliekol si tuniku a plášť a potichu sa vykradol zo stanu.

Prešiel od stanov k ohradám pre ovce. Jeho brat Júda spal pri bráne. Bratia sa striedali na strážii pred nepriateľmi každého druhu, či už pred ľuďmi, alebo pred zvieratami. Ovce sa často stávali korisťou a samotná brána by ich neuchránila pred tými, ktorí by im mohli ublížiť alebo ich ukradnúť.

Keď sa Jozef priblížil, Júda sa pohol. Pozrel na Jozefa s prižmúrenými očami a pretrel si ich, aby odohnal únavu. „Už je ráno?“

Pozrel na oblohu, ktorá sotva naznačovala ranné svitanie.

„Ešte nie,“ zašepkal Jozef. „Zobudil som sa skôr a povedal som si, že sa k tebe pripojím.“

Júda niečo zamrmlal a hlavu položil späť na zem. „Vráť sa do postele, kam patíš.“ Keďže bol medzi nimi desaťročný rozdiel, Júda sa k Jozefovi málokedy správal láskavo. Keď zomrela Jozefova matka, Júda sa snažil byť k nemu láskavý. No odkedy